

Äldste Donald L. Hallstrom
i presidentskapet för de sjuttio

Vad slags män?

Vilka förändringar krävs av oss för att bli det slags män vi bör vara?

När vi visualiserar det här världsomfattande mötet påminns vi om att ingenting kan jämföras med den här sammankomsten – någonstans. Ändamålet med generalkonferensens prästadöms-session är att lära prästadömsbärarna vad slags män vi bör vara (se 3 Nephi 27:27) och att inspirera oss att nå det idealet.

Under mina år inom aronska prästadömet i Hawaii för mer än ett halvsekel sedan och som missionär i England, brukade vi samlas i

möteshus och (med intensiv koncentration) lyssna på prästadöms-sessionen via telefonen. På senare år har satelliter gjort det möjligt att sända konferensen till många möteshus utrustade med enorma parabolerna så att vi kan både höra och se mötena. Vi hyser stor förundran inför den tekniken! Få kunde ha föreställt sig dagens värld, där alla som har tillgång till internet med en smartphone, surfplatta eller dator kan ta emot budskapen från det här mötet.

Men den här oerhört större tillgängligheten till Herrens tjänares röster, som är detsamma som Herrens egen röst (se L&F 1:38) har föga värde om vi inte är villiga att ta emot ordet (se L&F 11:21) och sedan följa det. Enkelt uttryckt uppfylls generalkonferensens och den här prästadöms-sessionens ändamål endast om vi är villiga att handla – om vi är villiga att förändras.

Jag verkade som biskop för flera årtionden sedan. Under en längre tidsperiod hade jag samtal med en man i vår församling som var många år äldre än jag. Den här brodern hade ett bekymmersamt förhållande till sin hustru och hade fjärrat sig från deras barn. Han kämpade med att behålla sitt arbete, hade inga nära vänner och fann det så svårt att umgås med medlemmarna i församlingen att han till sist inte ville tjäna i kyrkan. Under en intensiv diskussion om svårigheterna i hans liv lutade han sig fram – för att avsluta det sista av våra otaliga samtal – och sade: ”Biskop Hallstrom, jag har ett häftigt humör och det är bara sån jag är!”

De orden chockade mig den kvällen och har förföljt mig ända sedan dess. När den här mannen beslutade – så snart någon av oss beslutar – att ”det är bara sån jag är”, så ger vi upp vår förmåga att ändra oss. Vi kan lika gärna hålla upp den vita flaggan, lägga ner våra vapen, ge upp striden och kapitulera – all chans att vinna är borta. En del av oss kanske tänker att det där inte beskriver oss, men kanske visar vi genom minst en eller två dåliga vanor att ”det är bara sån jag är”.

Nåja, vi samlas till det här prästadömsmötet därför att vi ännu inte är de vi kan bli. Vi träffas här ikväll i Jesu Kristi namn. Vi träffas med tillförsikten att hans försoning ger var och en av oss – trots våra svagheter, brister och beroenden – förmågan att förändra

oss. Vi träffas med hoppet om att vår framtid kan bli bättre, hur våra liv än har sett ut.

När vi deltar i det här mötet med ”ärligt uppsåt” att ändra oss (Moroni 10:4) har Anden full tillgång till våra hjärtan och sinnen. Och Herren upp-
penbarade för profeten Joseph Smith: ”Och det skall ske att i den mån de ... utövar tro på mig” – kom ihåg att tro är en kraft- och handlingsprincip – ”skall jag utgjuta min Ande över dem den dag de kommer tillsammans” (L&F 44:2). Med andra ord i kväll!

Om ni tror att era utmaningar är oöverstigliga vill jag berätta för er

om en man vi träffade i en liten by utanför Hyderabad i Indien 2006. Den här mannen exemplifierar viljan att förändras. Appa Rao Nulu föddes på landsbygden i Indien. När han var tre år gammal drabbades han av polio och blev fysiskt handikappad. Samhället lärde honom att hans möjligheter var strängt begränsade. Men som ung vuxen träffade han våra missionärer. De lärde honom att han hade större möjligheter både i det här livet och i den kommande evigheten. Han döptes och konfirmerades som medlem i kyrkan. Med en betydligt högre vision satte han upp målet att få

melkisedekska prästadömet och verka som heltidsmissionär. År 1986 ordinerades han till äldste och kallades att verka i Indien. Det var inte lätt för honom att gå. Han gjorde sitt bästa med en käpp i var hand och han föll ofta, men kom inte ens på tanken att ge upp. Han fattade beslutet att hederligt och hängivet verka som missionär och gjorde det också.

När vi träffade broder Nulu nästan tjugo år efter hans mission, hälsade han oss glatt där den belagda vägen tog slut och ledde oss utmed en ojämn grusväg till sitt hem med två rum där han bodde med sin hustru och tre barn. Det var en extremt varm och obekvämlig dag. Det var fortfarande mycket svårt för honom att gå, men där fanns ingen självömkan. Genom personlig flit hade han blivit lärare och undervisade bybarnen. När vi steg in i hans enkla hus ledde han mig genast till ett hörn där han tog fram en kartong som innehöll hans mest dyrbara ägodelar. Han ville visa mig ett papper. Där stod det: ”Med välgångsönskningar och välsignelser till äldste Nulu, en modig och glad missionär, [daterat den] 25 juni 1987, [undertecknat] Boyd K. Packer.” När äldste Packer besökte Indien och talade till en grupp missionärer bekräftade han för äldste Nulu vilka möjligheter han hade. Kärnpunkten i det som broder Nulu berättade för mig den dagen 2006 var att evangeliet hade förändrat honom – för alltid!

När vi besökte Nulus hem hade vi sällskap av missionspresidenten. Han var där för att intervjua broder Nulu, hans hustru och barn. Föräldrarna skulle få sin begåvning och beseglas och barnen skulle beseglas till sina föräldrar. Vi gav också familjen biljetterna för resan till templet i Hongkong för att få dessa förrättningar utförda. De grät av glädje över att deras länge efterlängtade dröm skulle förverkligas.

Vad förväntas av den som bär Guds prästadöme? Vilka förändringar krävs av oss för att vi ska bli det slags män vi bör vara? Jag vill komma med tre förslag:

1. Vi måste vara prästadömsmän!
Oavsett om vi är unga män som bär aronska prästadömet eller män som bär melkisedekska prästadömet, behöver vi vara prästadömsmän som visar andlig mognad därför att vi har ingått förbund. Som Paulus sade: "När jag var barn, talade jag som ett barn, tänkte jag som ett barn, och förstod jag som ett barn. Men sedan jag blivit man, har jag lagt bort det barnliga" (1 Kor. 13:11). Vi bör vara annorlunda tack vare att vi bär prästadömet, inte arroganta eller högmodiga eller nedlåtande, utan ödmjuka, läraktiga och saktmodiga. Att ta emot prästadömet och dess olika ämbeten bör betyda något för oss. Det bör inte betraktas som en rutinmässig rättighet som automatiskt ges i vissa åldrar utan som en helig förbundshandling som ingås med eftertanke. Vi bör känna oss så privilegierade och så tacksamma att alla våra handlingar visar det. Om vi sällan tänker på prästadömet behöver vi ändra oss.

2. Vi måste tjäna! Kärnan i att bära prästadömet är att ära vår kallelse (se L&F 84:33) genom att tjäna andra. Att undvika vår viktigaste plikt att betjäna våra hustrur och barn, att inte acceptera eller passivt utföra ämbeten i kyrkan eller att inte bry sig om andra om det är obekvämt, är inte det slags män vi bör vara. Frälsaren förkunnade: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd" (Matt. 22:37) och senare tillade han: "Om du älskar mig skall du tjäna mig" (L&F 42:29). Själviskhet är raka motsatsen till prästadömsansvar och om det är en av våra egenskaper måste vi ändra på oss.

3. Vi måste vara värdiga! Kanhända har jag inte äldste Hollands förståelse, när han talade under en prästadöms-session för några år sedan, att "spänna ögonen i er, näsa mot näsa med tillräckligt mycket svavelos i rösten att sveda ögonbrynen" ("Modigt skall vi kämpa", Liahona, nov. 2011, s. 45), men kära bröder, vi måste vakna upp och inse hur allmänt accepterade seder i världen kväver vår kraft i prästadömet. Om vi tror att vi kan

leka med pornografi eller bryta mot kyskhetslagen eller utöva någon form av ohederlighet utan att det påverkar oss och våra familjer negativt, då misstar vi oss. Moroni sade: "Se till att göra allt med värdighet" (Mormon 9:29). Herren har med kraft befallt: "Och nu ger jag er budet att ni skall ta er tillvara och ge noga akt på det eviga livets ord" (L&F 84:43). Om det finns några ouppklarade synder som står i vägen för vår värdighet måste vi ändra på det.

Det enda fullständiga svaret på Jesu Kristi fråga "Vad slags män bör ni då vara?" är hans eget tydliga och djupsinniga: "Sådana som jag är" (3 Nephi 27:27). Inbjudan att "komma till Kristus och bli fullkomnade i honom" (se Moroni 10:32) både kräver och innebär förändring. Barmhärtigt nog har han inte lämnat oss ensamma. "Och om människorna kommer till mig skall jag visa dem deras svaghet ... då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem" (Ether 12:27). Om vi förlitar oss på Frälsarens försoning kan vi ändra oss. Det vet jag med visshet. I Jesu Kristi namn, amen. ■